Pirmā nodaļa

Ne jau e-pasta vēstules man liek krist panikā.

Arī ne e-pasta vēstules – vajātājas. (*Es tikai gribēju noskaidrot, vai saņēmāt manu pēdējo e-pasta vēstuli, jo es joprojām neesmu saņēmis atbildi*.)

To dara e-pasta vēstules – vajātāju vajātājas. Ar divām sarkanām izsaukuma zīmēm galā. Vai nu trakās dusmās rakstītas (*Kā jau minēju ABĀS iepriekšējās vēstulēs*), vai arī mākslīgu rūpju un sarkasma pilnas (*Es jau sāku uztraukties, vai neesat iekritusi akā vai varbūt ar jums atgadījies kaut kas cits tikpat nelāgs!!)*

Tieši tās liek manam kuņģim sarauties briesmīgās spazmās un kreisajai acij raustīties. Īpaši tad, kad saprotu, ka esmu aizmirsusi tās iezīmēt ar karodziņu. Manu dzīvi nosaka ar karodziņu iezīmētās e-pasta vēstules, tās nosaka visu manu *dzīvi*. Bet es atkal aizmirsu iezīmēt pēdējo vēstuli. Ir pagājušas jau vairākas dienas, un mans kolēģis šķiet pamatīgi saniknots, lai arī cenšas palikt pieklājīgs: *Nopietni, vai ar tevi viss kārtībā, Saša?* Tāpēc es tagad jūtos vēl vainīgāka. Viņš ir jauks puisis. Viņš ir sakarīgs. Tā nav viņa vaina, ka es daru triju cilvēku darbu un cenšos, cik spēka, visu paveikt pienācīgi.

Es strādāju kompānijā *Zoose*, tiešsaistes ceļojumu lietotnē, kura darbojas visā pasaulē. *Jūs neizmantojat* Zoose*?* Tas ir mūsu jaunākās reklāmas kampaņas sauklis, un mūsu lietotne ir patiešām laba. Lai uz kuru vietu pasaulē jūs dotos, *Zoose* acumirklī

jums izveido ceļojuma plānu, atrod izdevīgākās biļešu cenas un labākās klientu lojalitātes programmas. Esmu īpašo akcijas piedāvājumu menedžere, un manā pārziņā ir četrpadsmit dažādi reģioni. Būšu atklāta, mani šajā darbā piesaistīja tieši smalkais amata nosaukums. Un fakts, ka *Zoose* patiešām ir ārkārtīgi aktīva jaundibināta kompānija. Kad stāstu cilvēkiem par savu darbu, visi tūlīt iesaucas: "Ak tur! Es metro redzēju reklāmu!" Tad viņi piebilst: "Foršs darbiņš!"

Tas *ir* foršs darbiņš. Teorētiski. *Zoose* ir jauna kompānija, tā strauji aug; mūsu atvērtā plānojuma birojā ir dzīvā siena, ko veido tikai augi, un pieejamas bezmaksas zāļu tējas. Kad pirms pāris gadiem tikko sāku šeit strādāt, es patiešām domāju, ka man ir paveicies. Katru rītu modos ar domu: "Ak es laimīgā!". Bet tad manas sajūtas mainījās un es sāku mosties, domādama: "Ak Dievs, es vairs nespēju! Cik e-pasta vēstuļu mani sagaida, cik sapulcēs jāpiedalās, ko atkal esmu palaidusi garām, kā es ar visu tikšu galā, ko es iesākšu?".

Īsti nezinu, kad tas sākās. Varbūt pirms sešiem mēnešiem? Septiņiem? Bet liekas, ka tā dzīvoju jau visu mūžu. Kā tunelī, kur vienīgā iespēja ir turpināt iet uz priekšu. Tikai un vienīgi uz priekšu.

Uzrakstu pati sev vēl vienu *Post-it* atgādinājumu – IEZĪMĒ E-PASTUS!!! – un pielipinu to virs datora ekrāna, blakus lapiņai ar vārdu LIETOTNE??, kura tur atrodas jau vairākus mēnešus.

Mana mamma ir aizrāvusies ar dažādām lietotnēm. Viņai ir Ziemassvētku plānošanas lietotne un brīvdienu plānošanas lietotne, un runājošs pulkstenis no gadžetu kataloga – tas katru rītu atgādina, ka 7.30 ir jāiedzer vitamīni. (Un katru vakaru atgādina, ka jāveic iegurņa pamatnes vingrinājumi, un visas dienas garumā nejaušos laikos skaļi nolasa "iedvesmojošus citātus". Man tas šķiet ļoti dīvaini un kontrolējoši, taču mammai es to neesmu teikusi.)

Tomēr esmu pārliecināta, ka viņai ir taisnība: ja izdotos atrast pareizo lietotni, mana dzīve noteikti sakārtotos. Bet lietotņu

izvēle ir pārāk plaša, un, ak Dievs, tās visas prasa pārāk lielu *atdevi*. Dienas un nedēļas darbu plānošanai esmu iegādājusies īpašu kalendāru, kuram komplektā bija krāsainas gela pildspalvas. Tajā ir paredzēts ierakstīt visus darāmos darbus, iezīmēt tos atbilstošās krāsās un ar ķeksīti atzīmēt paveikto. Bet kuram ir laiks to darīt? Kuram ir laiks izvēlēties tirkīza krāsas pildspalvu un uzrakstīt "Atbildēt uz trīsdesmit četrām niknām e-pasta vēstulēm elektroniskajā pastkastītē" un pēc tam vēl piemeklēt šim ierakstam atbilstošu bēdīgas sejiņas uzlīmi? Manā plānotājā ir tieši viens ieraksts, kurš veikts pirms gada. Tas skan: "Uzdevums: strādāt." Un tas tā arī nav atzīmēts kā padarīts.

Es paraugos uz pulksteni un nepatikā noskurinos. Kā var būt, ka pulkstenis ir jau 11.27? Man jāķeras pie darba. Sāc strādāt, Saša!

Rob, piedod man, ka joprojām neesmu Tev atbildējusi. Lūdzu, pieņem manu atvainošanos. Cik reižu dienā man šie vārdi jāraksta – apmēram divdesmit? *Šobrīd mēs domājam par 12. aprīli, un es noteikti Tev paziņošu, ja kaut kas mainīsies. Bet, runājot par paplašināšanās tēmu (Nīderlandē), tika pieņemts lēmums...*

"Saša!"

Esmu tā iegrimusi domās, ka brīdī, kad pazīstamā, griezīgā balss ielaužas manās domās, es gandrīz noveļos no biroja krēsla.

"Vai tev ir mirklītis laika?"

Es saspringstu. Mirklītis? Mirklītis? Nē, man nav ne mirkļa brīva laika. Uzreiz nosvīstu tā, ka blūze kļūst mitra. Pirkstu gali svilst. Mani vēl gaida miljons citu steidzamu darbu, man ir jāstrādā, man nav brīvu mirklīšu...

Bet man tuvojas Džoanna, darbinieku tiesību aizstāvības un labklājības menedžere. Džoannai ir pāri četrdesmit, varbūt desmit gadu vairāk nekā man, taču sapulcēs, paraugoties uz mani, viņa bieži saka: "*mūsu* vecuma sievietes". Viņa ir ģērbusies ierastajās sporta biksēs un dārgā, bet vienkāršā T kreklā, un viņas sejā iegulusi neapmierinātības izteiksme, ko es pat pārāk labi pazīstu.

Atkal esmu kaut ko nogrēkojusies. Bet ko? Es steigšus prātā pārcilāju visus savus iespējamos noziedzīgos nodarījumus, bet neko konkrētu nevaru iedomāties. Nopūšos un pārstāju rakstīt, pagriežu krēslu pavisam nedaudz uz viņas pusi. Tieši tik daudz, lai izskatītos pieklājīgi.

"Saša," Džoanna apņēmīgā balsī iesāk, atsviezdama atpakaļ iztaisnotos matus. "Esmu *nedaudz* vīlusies tevī, ja runājam par tavu iesaistīšanās līmeni mūsu uzņēmuma darbinieku prieka programmā."

Sasodīts. Prieka programma. Zināju, ka būšu kaut ko aizmirsusi. Man likās, ka uzrakstīju sev *Post-it* atgādinājumu – PRIEKA PROGRAMMA –, bet varbūt tas atlīmējās un nokrita no datora monitora? Es lēnām pagriežu galvu, un – protams! – pie radiatora pielipušas divas *Post-it* lapiņas: PRIEKA PROGRAMMA! un GĀZES RĒĶINS.

"Piedod," es saku, pūlēdamās izskatīties pieglaimīga un pazemīga. "Man patiešām ļoti žēl, Džoanna. Piedod."

Dažreiz, ja pietiekami daudzas reizes Džoannai atvainojos, viņa liekas mierā. Bet ne šodien. Viņa atbalstās pret manu galdu, un man vēders saraujas krampjos. Mani gaida pilna apjoma lekcija.

"Arī Ašers ir pamanījis, ka tu neiesaisties, Saša." Viņa cieši raugās uz mani. "Kā zini, Ašers pievērš *īpašu* uzmanību darbinieku labsajūtai un priekam."

Ašers ir mārketinga nodaļas vadītājs un mans tiešais priekšnieks. Viņš ir arī slavenā Leva, *Zoose* dibinātāja, brālis. Tieši Levs ir *Zoose* idejas autors. Tā viņam ienāca prātā brīdī, kad viņš ieradās lidostā, un Levs visu dienu nosēdēja termināla kafejnīcā, ieskicēdams sākotnējo lietotnes koncepciju un nokavēdams sešus reisus uz Luksemburgu. Vismaz runā, ka viss noticis tieši tā. Esmu redzējusi, ka viņš šo stāstu stāsta *TED* sarunu laikā.

Levs ir spēcīgas miesasbūves, harismātisks un pievilcīgs un nemitīgi visiem uzdod jautājumus. Ikreiz, kad ierodas birojā, viņš

staigā apkārt, iespaidīga auguma, ar mežonīgu matu ērkuli, un izjautā darbiniekus: "Kāpēc tā?" un "Kāpēc šādi?", "Ko tu dari?", "Kāpēc tu negribi pamēģināt šādi?" Manas darba intervijas laikā viņš interesējās par manu mēteli un pasniedzējiem universitātē, kā arī pavaicāja, ko es domājot par degvielas uzpildes stacijām šoseju malās. Tie bija pilnīgi nejauši jautājumi, jautri un iedvesmojoši.

Bet tagad es viņu jau sen neesmu redzējusi; redzu tikai Ašeru, kurš šķiet pilnīgi no citas pasaules. Ašeru ieskauj rūpīgi noslīpēta, plāna šarma kārta, kura pirmajās tikšanās reizēs burtiski apbur tevi no galvas līdz kājām. Bet ar laiku saproti, ka patiesībā viņš pats sev šķiet ārkārtīgi svarīgs, viņu tracina Leva slava un viņš pagalam slimīgi uztver visu, ko uzskata par kritiku. Tātad gandrīz jebko, izņemot vārdus: "Tā nudien ir satriecoša ideja, Ašer. Tu esi ģēnijs!"

(Jebkurā sapulcē, lai cik muļķīga būtu viņa izteiktā ideja, Džoanna vienmēr iesaucas: "Tā nudien ir satriecoša ideja, Ašer. Tu esi ģēnijs!")

Ašera tuvumā ir jāuzmanās, tieši tāpat kā Džoannas klātbūtnē, jo viņa ir sena Ašera draudzene no universitātes laika un kā adjutante klīst apkārt, pūlēdamās izķert visus ķecerus.

"Es pilnībā atbalstu Ašera prieka programmu," steidzīgi apliecinu, mēģinādama izklausīties pēc iespējas patiesāk. "Vakar noklausījos doktores Zusmenas lekciju *Zoom*. Tā tiešām bija iedvesmojoša."

Doktores Zusmenas lekcija ("Lejup var izrādīties augšup. Ceļš uz personisko gandarījumu") *Zoom* platformā bija obligāta visiem darbiniekiem. Tā ilga divas stundas, un doktore Zusmena galvenokārt runāja par savu šķiršanos un tai sekojušo seksuālo atmodu Kroidonas komūnā. Man nav ne jausmas, kas mums no tās bija jāiemācās, bet, tā kā lekcija tika lasīta *zūmā*, man vismaz izdevās tās laikā kaut nedaudz pastrādāt.

"Es runāju par mērķu un noskaņojuma tiešsaistes atskaites tabulu, Saša," Džoanna skaidro, sakrustodama slaidās rokas uz

krūtīm kā nikna sporta skolotāja, kura grasās likt audzēknēm izpildīt divdesmit atspiešanās vingrinājumus. (Vai viņa tiešām tūlīt liks man divdesmit reizes atspiesties?) "Mēs pamanījām, ka tu jau desmit dienas neesi ielogojusies. Vai tev *nav* neviena mērķa?"

Ak Dievs. Sasodītā mērķu un noskaņojuma tiešsaistes tabula. Es par to pavisam aizmirsu.

"Piedod," nomurminu. "Es noteikti tai pieķeršos."

"Ašers ir iejūtīgs departamenta vadītājs," Džoanna runā, joprojām piemiegtām acīm raudzīdamās manī. "Viņš ļoti gribētu, lai ikviens darbinieks atrod laiku pārdomāt savus mērķus un piefiksēt katras dienas priecīgākos brīžus. Vai tu atzīmē katras dienas priecīgākos brīžus?"

Man nav, ko teikt. Katras dienas priecīgākie brīži? Kādi gan tie varētu būt?

"Tas jādara sevis pašas labā, Saša," Džoanna turpina. "Mēs šeit, *Zoose* birojā, rūpējamies par darbiniekiem." No viņas mutes tas izskan kā pārmetums. "Bet jums arī pašiem jāparūpējas par sevi."

Ar acs kaktiņu redzu, ka manā pastkastē, kamēr sarunājamies, pienākušas vēl sešas steidzamas e-pasta vēstules. Skatoties uz visām sarkanajām izsaukuma zīmēm, jūtu kaklā kāpjam nelabuma kamolu. Kur lai atrodu laiku pārdomām? Kā es varu just prieku, ja mani nemitīgi vajā panika? Kā lai pierakstu savus mērķus, ja vienīgais mans mērķis ir noturēties pie dzīvības, un ne vienmēr man tas izdodas tā, kā gribētos?

"Patiesībā, Džoanna..." es dziļi ievelku elpu, "mani visvairāk uztrauc jautājums, kad beidzot tiks atrasti aizstājēji Šeimesam un Hlojai. Es šo jautājumu jau biju ierakstījusi mērķu tabulā, bet neviens neatbildēja."

Tā ir vislielākā problēma. Tas ir trakums. Mums trūkst darbinieku. Hloja tika pieņemta uz darbinieces bērna kopšanas atvaļinājuma laiku un izturēja nedēļu, bet Šeimess pabija uzņēmumā mēnesi, pamatīgi sastrīdējās ar Ašeru un pameta darbu. Tagad

visi ir pārstrādājušies un joprojām nav nekādas informācijas par viņu abu aizstājējiem.

"Saša," Džoanna ar pārākuma pieskaņu balsī iesāk, "baidos, ka esi nepareizi sapratusi mērķu tabulas būtību. Tajā netiek uzskaitītas cilvēkresursu organizācijas tehniskās problēmas. Tā paredzēta personisko mērķu un sapņu apkopošanai."

"Nu, es patiešām personiski sapņoju, kaut mūsu uzņēmumā būtu pietiekami darbinieku, kuri spēj paveikt visu darba apjomu!" atcērtu. "Mēs visi esam iekrauti darbos, un es neskaitāmas reizes par to esmu runājusi ar Ašeru, bet viņš tā arī nav sniedzis tiešu atbildi. Tu taču zini, kāds viņš..."

Es apraujos, iekams neesmu pateikusi par Ašeru kaut ko sliktu, ko Džoanna noteikti viņam atstāstītu un par ko man pēc tam būtu jātaisnojas visnotaļ nepatīkamā sarunā.

"Vai tev raustās acs?" Džoanna vaicā, cieši raudzīdamās man sejā.

"Nē. Ko? Raustās acs?" Es pielieku roku pie sejas. "Varbūt."

Pamanu, ka viņa ignorē manu jautājumu. Kā dažiem cilvēkiem tas izdodas? Nevaru noturēties, nepaskatījusies uz monitoru. Tikko atkal ir atrakstījis Robs Vilsons, šoreiz jau papildinājis tekstu ar četrām izsaukuma zīmēm.

"Džoanna, man jāstrādā," es izmisusi saku. "Bet paldies par iedrošinājumu. Es jūtos ļoti... iedrošināta."

Man kaut kas ir jādara, drudžaini domāju, kad viņa beidzot dodas prom un es atsāku rakstīt. *Man kaut kas ir jādara*. Šis darbs nav tāds, kādu biju to iedomājusies. Ne tuvu. Pirms diviem gadiem, kad sāku šeit strādāt, biju priecīga. Īpašo akcijas piedāvājumu menedžere *Zoose*! No visas sirds metos darbos, domādama, ka esmu nostājusies uz stingras takas, kas mani aizvedīs aizraujošās tālēs. Bet taka vairs nav stingra. Vieni vienīgi dubļi. Dziļi, ķepīgi dubļi.

Nospiežu *Sūtīt*, izelpoju un paberzēju seju. Man nepieciešama kafija. Pieceļos, izstaipu rokas un dodos pie loga ieelpot svaigu gaisu. Birojā valda saspringts klusums; puse manu kolēģu

šodien strādā no mājām. Līna ir darbā, bet viņa kaut ko nikni raksta datorā, ausis aizspiedusi ar austiņām, slepkavnieciski saviebtu seju. Nav brīnums, ka Džoanna lika viņu mierā.

Iet projām? Mainīt darbu? Bet, ak Dievs, tas taču prasa tik daudz enerģijas! Jālasa darba sludinājumi, jārunā ar darbā iekārtošanas biroju darbiniekiem un jāizstrādā karjeras stratēģija. Jāatrod *CV* un jāatsauc atmiņā visi savi sasniegumi, jāizvēlas apģērbs darba intervijai, tad kaut kā slepus jāieplāno intervijas jau tā noslogotajā darba dienā. Jāspēj dzirkstoši un mundri atbildēt uz visiem nikno intervētāju jautājumiem. Priecīgi jāsmaida, kad viņi liek četrdesmit minūtes gaidīt un izprašņā par spēju tikt ar visu galā savā *esošajā* darbā.

Un tā ir tikai viena intervija. Tad viņi atsaka un viss jāsāk no sākuma. Tāda perspektīva manī rada vēlēšanos ieritināties gultā zem segas. Šobrīd es pat netieku galā ar pases atjaunošanu. Kur nu vēl ar visu savu dzīvi.

Es atspiežos pret stiklu, un mans skatiens aizslīd lejup. Mūsu birojs atrodas Londonas ziemeļos, plašā, funkcionālā ielā līdz ar citām neglītām 20. gadsimta 80. gados celtām biroju ēkām, bezjēdzīgu iepirkšanās centru un šajā visā pilnīgi neiederīgu klosteri tieši pretī mūsu logiem. Tā ir Viktorijas laika ēka, un jums pat prātā neienāktu, ka skatāties uz klosteri, ja ne mūķenes, kuras steidz iekšā un ārā no tās. Modernās mūķenes, kuras valkā džinsus un tradicionālās galvassegas un brauc ar autobusiem, Dievs vien zina, kur. Iespējams, uz bezpajumtnieku patversmēm, lai tur veiktu savus labos darbus.

Kamēr es raugos ārā, parādās dažas mūķenes; spraigi sarunādamās, viņas apsēžas uz soliņa autobusu pieturā. Paskatieties tik uz viņām! Viņas dzīvo pilnīgi citādu dzīvi nekā es. Vai mūķenes saņem e-pasta vēstules? Varu saderēt, ka ne. Varu saderēt, ka viņām nemaz nav atļauts tās rakstīt. Viņām nav katru vakaru jāatbild uz 103 *WhatsApp* ziņām. Viņām nav augu dienu jāatvainojas saniknotiem cilvēkiem. Viņām nav tiešsaistē jāaizpilda mērķu un noskaņojuma tabulas. Viņu vērtības ir pavisam citas.

Varbūt arī es varētu dzīvot citādi. Atrast jaunu darbu, pārcelties, izmainīt pilnīgi visu savā dzīvē. Tam vajadzīgs tikai kāds stimuls. Man ir vajadzīgs *stimuls*. Varbūt kāda zīme no Visuma.

Es nopūzdamās pagriežos un dodos pie kafijas automāta. Kofeīns man palīdzēs tikt ar šo visu galā.

Es izeju no biroja ēkas pulksten sešos vakarā, lieliem malkiem ieelpodama drēgno vakara gaisu, it kā visu dienu iekšā būtu smakusi. Mūsu kompānijas birojs atrodas tieši virs *Pret a Manger*, un es taisnā ceļā dodos uz turieni, kā jau katru vakaru.

Pret a Manger var nopirkt maltīti visām ēdienreizēm, ne tikai pusdienām. Tas nav aizliegts. Un, kad atnāk šī atklāsme, dzīve kļūst kontrolējama. Vai vismaz mazliet kontrolējama.

Nezinu, kurā mirklī ēdiena gatavošana kļuva tik apgrūtinoša. Tā šķietami pārņēma manu dzīvi. Bet nu es vienkārši vairs nespēju ar to samierināties. Es laikam vairs nespēju pirkt kaut kādus... vienalga, kādus... produktus lielveikalā. Tad mizot, tīrīt, griezt, izņemt no plaukta pannu, meklēt recepti un pēc tam vēl mazgāt traukus. Jau tāda doma vien mani nomāc. Kā cilvēki spēj to darīt katru vakaru?

Turpretī falafelu vai halumi siera vraps vakariņās patīkami nomierina, turklāt labi sader ar glāzi vīna, un pēc tam atliek vienkārši iemest saburzīto iepakojumu atkritumu tvertnē.

Es paņemu vrapu, šokolādes tāfelīti, kādu *veselīgu* dzērienu skārda bundžā un *Bircher* musli rītdienas brokastīm, un vienu ābolu. Mans dienas piecinieks. Nu labi, vieninieks, ja gribam būt precīzi.

Pienākusi pie kases, es izņemu kredītkarti. Un gaidu tik ierasto, kluso elektroniskās transakcijas pīkstienu, bet, kad pietuvinu karti terminālam, nekas nenotiek. Es paceļu skatienu, un pārdevējs man uzsmaida; viņa tumšo acu skatiens ir silts un draudzīgs.

"Tu katru vakaru pērc vienu un to pašu," viņš saka. "Vrapu, *Bircher* musli, ābolu, dzērienu, šokolādes tāfelīti. Vienu un to pašu."

"Jā," es apstiprinu, mazliet apmulsusi.

"Vai tad tu mājās nekad negatavo? Neej uz restorānu?"

Es acumirklī sastingstu. Ko tas nozīmē? Vai viņš ir no kādas pārtikas policijas?

"Man parasti vakaros vēl ir jāstrādā." Es saspringti pasmaidu. "Tāpēc."

"Es mācos par šefpavāru," viņš saka. "Man patīk gatavot. Nav interesanti katru dienu ēst vienu un to pašu."

"Nu, tas nekas. Man garšo. Paldies par apjautāšanos."

Es zīmīgi paskatos uz karšu lasītāju, bet puisis, šķiet, nesteidzas pabeigt transakciju.

"Vai zini, kāds būtu mans ideālais vakars?" viņš jautā. "Starp citu, tajā būtu vieta arī tev."

Viņa balss skan klusināti un it kā pavedinoši. Visas sarunas laikā viņš nav novērsis no manis skatienu. Es neizpratnē pamirkšķinu viņam pretī. Kas šeit notiek? Vai viņš mēģina man piecirst kanti? Vai viņš ar mani *flirtē*?

Jā, patiešām. Sasodīts!

Labi. Ko man tagad iesākt?

Vai es gribu atbildēt uz viņa flirtu? *Kā* tas jādara? Kā tas īsti notiek? Es cenšos atcerēties savus flirta paņēmienus. Atsaukt atmiņā jautrāko, bezrūpīgāko Sašas Vērtas versiju, kura uzsmaidītu vai izmestu kādu asprātīgu piezīmi. Bet esmu aizmirsusi šīs prasmes. Jūtos iekšēji iztukšota. Nenāk prātā neviens atbilstošs teiciens.

"Mēs izstaigātu Boro tirgu," puisis turpina; mana klusēšana viņu nespēj atbaidīt. "Mēs nopirktu dārzeņus, zaļumus, sieru. Tad mēs dotos uz mājām, dažas stundas pavadītu, gatavodami ēdienu, tad notiesātu izcilu maltīti... un tad jau redzētu, kurp tālāk vestu mūsu ceļš. Ko tu par to domā?"

Viņa acis dzirkstī. Es saprotu, kādu atbildi viņš gaida. Kā lai pasaku, ko patiešām domāju?

"Godīgi?" es pajautāju, lai iegūtu laiku.

“Godīgi.” Viņa smaids kļūst vēl platāks. “Saki, kā ir. Es nebaidos.”

“Patiesībā tas izklausās diezgan nogurdinoši,” es izšauju. “Tā gatavošana. Griešana. Uzkopšana. Nu, saproti, visas tās kartupeļu mizas. Parasti kāda nokrīt zemē, un tad tās ir jāsaslauka...” Es apraujos. “Tas nav domāts man.”

Redzu, ka viņš ir pamatīgi apstulbis, dzirdot tādu atbildi, bet gandrīz acumirklī attopas. “Mēs varam arī izlaist gatavošanu,” viņš ierosina.

“Un ko tad, uzreiz sekss?”

“Nu.” Viņš iesmejas, acis mirdz. “Varbūt uz to virzīties?”

Ak kungs, viņš izskatās patiešām jauks puisis. Man viņam atklāti jāpasaka.

“Labi, runājot par seksu, lieta tāda, ka šobrīd mani tas neinteresē. Es saprotu, ka *tev* tas patiešām patiktu,” es pieklājīgi piebilstu. “Bet man pašai ne pārāk. Tomēr paldies par piedāvājumu.”

Dzirdu sev aiz muguras kādu noelšamies un pagriežos pret sievieti purpura krāsas mētelī; viņa blenž uz mani. “Tu esi galīgi jukusi?” viņa iesaucas. “Es nākšu,” viņa klusi piebilst. “Labprāt nākšu un gatavošu vakariņas kopā ar tevi. *Un* arī visu pārējo darīšu. Jebkurā laikā. Tikai pasaki, kad.”

“Es arī labprāt nākšu!” piebalso glīts vīrietis no otras rindas. “Tu taču esi biseksuāls, vai ne?” viņš uzrunā *Pret* pārdevēju, kurš izskatās pamatīgi samulsis un ignorē abus runātājus.

“Tevi neinteresē sekss?” *Pret* puisis pajautā, ziņkāri uzlūkodams mani. “Vai esi dievbijīga?”

“Nē, vienkārši esmu atradinājusies. Pirms gada pārtraucu attiecības, un...” Es paraustu plecus. “Nezinu. Man tas pēc būtības nešķiet patīkams.”

“Tev sekss pēc būtības šķiet *nepatīkams*?” Viņš skaļi, neticīgi iesmejas. “Nē, es tam neticu.”

Jūtu, kā manī uzplaiksna aizkaitinājums, jo ko šis svešinieks iedomājas, teikdams man, kas man varētu šķist patīkams vai nepatīkams?

"Bet tā ir!" atcērtu sparīgāk, nekā būtu gribējusi. "Kas tad tajā seksā ir tik izcils? Ja tā padomā, kas tad īsti *ir* sekss? Tas ir... tas ir..." Es drudžaini stostos. "Ģenitāliju berzēšana. Nopietni. Vai tas ir kaut kas patiešām patīkams? Ģenitāliju berzēšana?"

Telpā ir iestājies klusums, un es saprotu, ka uz mani blenž apmēram divdesmit cilvēki.

Nu labi, nāksies atrast kādu citu *Pret*.

"Es tagad gribētu samaksāt," saku, un mani vaigi pamatīgi svilst. "Paldies."

Pret puisis klusēdams apstiprina manu maksājumu, saliek pirkumus maisiņā un pasniedz man. Tad vēlreiz ieskatās man acīs. "Tas gan ir bēdīgi," viņš nosaka. "Tāda kā tu. Skumji."

Viņa vārdi aizskar sāpīgu stīgu kaut kur dziļi manī. Tāda kā es. Kāda tā ir? Es reiz flirtēju, man bija sekss, es izklaidējos un baudīju dzīvi. Lai kāda es arī būtu tagad, tā neesmu es pati. Bet šķiet, ka vairs nespēju būtu citāda.

"Jā," pamāju, "ir gan."

Parasti es ar savām *Pret* vakariņām atgriežos pie darba galda, bet šoreiz jūtos tik iztukšota, ka nolemju taisnā ceļā doties uz mājām. Tiklīdz ieeju dzīvoklī, mēteli nenovilkusi, ieslīgstu krēslā un aizveru acis. Katru vakaru, pārnākusi mājās, es jūtos, it kā tikko būtu noskrējusi maratonu, aiz sevis saitītē vilkdama līdzi ziloni.

Kad beidzot atveru acis, es pieķeru sevi raugāmies uz palodzi, kur rindojas miruši telpaugi, kurus jau mēnešus sešus gribu izmest.

Kādu dienu es to izdarīšu. Goda vārds, izdarīšu. Tikai... ne šobrīd.

Pēc kāda laika man beidzot izdodas izlīst no mēteļa, ieliet sev glāzi vīna un iekārtoties dīvānā ar *Pret* iepirkumu maisiņu pie kājām. Telefona ekrānā mirgo *WhatsApp* ziņas, un es ieraugu, ka senie universitātes draugi apspriež kaut kādu jaunu ideju pēc

kārtas rīkot tematiskas vakariņas ar kinofilmu skatīšanos. Tas būšot aizraujoši.

Es pat netaisos kādu aicināt pie sevis uz vakariņām. Man būtu pārāk liels kauns. Manā dzīvoklī valda tāds haoss! Visur, kur vien paskatos, redzu liecības kādiem darbiem, ko esmu plānojusi kādreiz paveikt, – sākot ar neatvērtiem krāsas paraudziņu iepakojumiem un beidzot ar fitnesa gumijām, kuras esmu gribējusi izmantot, nokaltušiem augiem un neizlasītiem žurnāliem. Mamma man uzdāvināja žurnāla *Women's Health* abonementu. Mamma strādā nekustamo īpašumu aģentūrā un nodarbojas ar pilatēm, un jau pirms pulksten septiņiem no rīta sejai ir uzklājusi grimu.

Viņa liek man justies kā pilnīgai neveiksminiecei. Kā viņai tas izdodas? Manā vecumā viņa jau bija precējusies un katru vakaru gatavoja tēvam lazanju. Man ir viens darbs. Viens dzīvoklis. Neviena bērna. Bet dzīve tik un tā šķiet neiespējama.

WhatsApp grupā sarunas ievirzījušās par jaunāko seriālu, un es iedomājos, ka varbūt vajadzētu iesaistīties.

Izklausās patiešām aizraujoši! – es rakstu. *Noteikti noskatīšos!!*

Es meloju. Es to neskatīšos. Nezinu, kas ar mani ir noticis. Varbūt man ir iestājies seriālu apnikums? Vai seriālu apspriešanas apnikums? Darbā kolēģi aizsvilstas sarunās gluži kā meža ugunsgrēks, un ir tāda sajūta, it kā visi piepeši būtu iestājušies kādā slepenā klubā un censtos pārspēt cits citu ar ekspertu cienīgu analīzi. "Vai, tas nudien ir nenovērtēts. Tas ir *Šekspīra līmeņa* darbs. Tu to neesi redzējusi? Tev jānoskatās." Un tas, kurš noskatījies visvairāk sēriju, uzvedas kā Džeds Merkurio tikai tāpēc vien, ka zina, kas notiks sestajā sērijā. Mans bijušais draugs Stjuarts bija tieši tāds. "Pagaidi tik! Skaties tālāk," viņš mēdza man teikt aizbildnieciskā balsī, it kā pats būtu radījis konkrēto seriālu. "Tu domā, ka šis ir labi? Pagaidi! Būs vēl labāk."

Es agrāk skatījos seriālus. Man tie patika. Bet manas smadzenes ir pieteikušas streiku; es vairs nespēju uztvert neko jaunu.

Apēdusi vrapu, es ieslēdzu televizoru, ritinu uz leju izvēlni, apstājos pie "Gudrās blondīnes" un jau kādu simto reizi spiežu *Skatīties vēlreiz*.

Es katru vakaru skatos "Gudro blondīni", un neviens man to nevar aizliegt. Kad atskan ievadmūzika, es iezveļos dīvānā, nokožu kumosu šokolādes un kā hipnozes izraisītā transā vēroju pazīstamos kadrus. Šis ievads ir mana atpūta. Tās ir dažas minūtes, kad nedaru neko, tikai raugos uz sārto, pūkaino pasauli.

Rīzas Viterspūnas parādīšanās ekrānā ir signāls, ka man jāsāk kaut ko darīt. Es saņemos un sniedzos pēc klēpjdatora. Atveru elektronisko pastkastīti, dziļi ievelku elpu, kā gatavodamās kāpienam Everestā, tad noklikšķinu uz pirmās ar karodziņu iezīmētās vēstules.

Dārgā Karīna! Es ļoti atvainojos, ka neesmu Jums vēl atbildējusi. Iedzeru malku vīna. *Lūdzu, pieņemiet manu atvainošanos*.

Otrā nodaļa

Nākamajā rītā es pamostos dīvānā. Mati joprojām saņemti ar gumiju, televizors ieslēgts, un uz grīdas stāv līdz pusei izdzerta glāze sarkanvīna. Es varu saost tā sastāvējušos aromātu gluži kā šķebinoša gaisa atsvaidzinātāja dvesmu. Acīmredzot strādādama iemigu.

Kad neveikli sakustos un izvelku telefonu, kas paslēpies zem manas kreisās lāpstiņas, tā ekrāns acumirklī izgaismojas, atklājot jaunās īsziņas, atgādinājumus un saņemtos e-pastus. Bet šoreiz es, sirdij nemierīgi sitoties, nesāku to visu izskatīt, prātodama, kādi jauni elles loki mani atkal sagaida, bet ieveļos atpakaļ dīvānā un blenžu griestos, sajūtot, kā manī pamazām briest apņemšanās. Šodien es rīkošos. Iesākšu lielus darbus. Rīkošos pareizi.

Ar nelielu nokavēšanos ierīvēdama ādā *Olay Total Effects* nakts krēmu, pamanu spogulī savu atspulgu un nodrebinos. Mana ziemīgi bālā, vasarraibumiem klātā sejas āda līdzinās kartonam. Taisnie, tumšie mati izskatās pavisam nedzīvi. Gaišzilās acis ir asinīm pielijušas. Es izskatos pamatīgi izmocīta.

Bet dīvainā kārtā šis skats mani uzlādē. Varbūt *Pret* pārdevēja komentāri mani tomēr aizskāra vairāk, nekā pati apzinājos. Viņam taisnība. Tas *ir* bēdīgi. Man *nevajadzētu* būt šādai. Man *nevajadzētu* atrasties šādā situācijā. Man *nevajadzētu* izskatīties tik nomāktai un izmocītai. Un man *nevajadzētu* iet prom no darba tikai tāpēc, ka departamenta vadība rīkojas nemākulīgi.

Mēģinu loģiski apdomāt visas savas iespējas. Esmu centusies runāt ar Ašeru. Tas neko nedod. Esmu centusies uzrunāt vairākas citas augstākstāvošas personas – viņi visi atbildēja, lai parunāju ar Ašeru. Tātad jāmēģina iet vēl augstāk. Jārunā ar Levu. Man nav pieejama viņa tiešā e-pasta adrese, tikai asistentes kontakti. Bet es viņu atradīšu. Jā.

Es ierodos birojā agri, pamatīgi uzvilkusies, un ar liftu uzreiz dodos uz augšējo stāvu, kur atrodas Leva birojs. Viņa asistente Rūbija sēž pie stikla galda pretī milzīgam logo *Zoose* raksturīgajās oranžajās krāsās, un mans uz biznesu orientētais prāts piefiksē, ka šī vieta ir patiesi prasmīgi iekārtota un iespaidīga. Šī kompānija daudzējādā ziņā ir izcila. Un tieši tādēļ ir tik savādi apzināties, ka citas lietas uzņēmumā ir pilnīgi garām.

Turpat redzams arī milzīgs Leva attēls; tajā viņš ar saviem izspūrušajiem, neķemmētajiem matiem un vērīgo skatienu, kā vienmēr, izskatās harismātisks. Mēs mārketingā daudz izmantojam viņa fotogrāfijas tieši tādēļ, ka viņa āriene ir tik zīmīga. Tik forša. Viņš tiekas ar modes dizaineru, vārdā Deimiens, un viņi abi kopā izskatās gluži kā no *Vogue* vāka.

Bet forša āriene vien vēl neko nenozīmē. Man vajag reālu rīcību. Reālu cilvēku. Un dažas godīgas atbildes.

"Sveika, es, lūdzu, gribētu aprunāties ar Levu," tuvojoties Rūbijai, saku, cenzdamās izklausīties ļoti lietišķa. "Vai viņš ir savā kabinetā?"

"Vai tu esi pieteikusies uz tikšanos?" Viņa uzmet skatienu datora ekrānam.

"Nē."

Es kaut kā piespiežu sevi neko vairāk nepaskaidrot. Tas mums visiem dzīvē būtu jāiemācās: vienkārši pateikt "nē" bez jebkādiem turpmākiem paskaidrojumiem. Es nesaku, ka man to būtu viegli izdarīt, bet esmu redzējusi *Instagram*: veiksmīgi cilvēki tā dara.

"Neesi pieteikusies?" Viņa sarauc perfekti iezīmētās uzacis.

"Nē."

"Nu, tad tev vajadzētu pieteikties."

"Šī ir steidzama lieta." Es cenšos runāt pieklājīgi. "Tādēļ varbūt es varētu pieteikties uz tikšanos tieši šobrīd?"

"Diemžēl viņa nav birojā." Rūbija izklāj manā priekšā informāciju gluži kā uzvaru nesošo kārti kāršu spēlē. "*Tātad?*"

Viņas acis nekaunīgi iemirdzas, un es sajūtu pretestības dūrienu sirdī. Kopš kura laika šajā uzņēmumā visi pārvērtušies par tādiem maitām?

"Vai tu varētu ar viņu sazināties?" es apjautājos, cik vien laipni varēdama. "Gribu runāt par krīzes situāciju viņa uzņēmumā, tādēļ viņš varbūt būtu ieinteresēts mani uzklausīt. Varbūt viņš vēlētos uzzināt, kas notiek. Tāpēc, ka tas nav diez ko labi. Tas galīgi nav labi. Un, ja tā būtu *mana* kompānija, kuru es būtu izveidojusi no pašiem pamatiem, es gan laikam gribētu zināt par to. Nu tā. Vai tu tomēr varētu viņam piezvanīt?"

Saprotu, ka vairs neizskatos tik labvēlīgi noskaņota. Patiesībā esmu sākusi runāt savādi saspringtā tonī. Bet tas nekas. Tas ir labi. Tas parāda, ka es patiešām gribu runāt par nopietnām lietām.

Rūbija mirkli raugās manī ar vēsu skatienu, tad nopūšas.

"Un tu esi...?"

Kļūstu dusmīga. Viņa ļoti labi zina, kas es esmu.

"Saša Vērta," pieklājīgi atbildu. "Īpašo akcijas piedāvājumu menedžere."

"Īpašie akcijas piedāvājumi." Viņa apzināti stiepj vārdus, raukdama uzacis un knibinādama pildspalvu ar *Zoose* logo. "Vai esi mēģinājusi par šo jautājumu runāt ar Ašeru?"

"Jā," es strupi attraucu. "Daudzas reizes. Un man tas nav izdevies."

"Vai esi runājusi ar kādu citu?"

"Ar vairākiem cilvēkiem. Un visi mani sūta pie Ašera. Bet, redzi, runāšana ar Ašeru neko nedod. Tādēļ es gribu runāt ar Levu."

"Nu, baidos, ka viņš nav pieejams."

Un kā viņa to var zināt? Viņa te sēž un pat nemēģina ar viņu sazināties.

"Hmm, vai esi *mēģinājusi* sazināties ar viņu? Vai *zvanīji* viņam?"

Rūbija izbola acis, pat necenzdamās noslēpt savu neapmierinātību.

"Nav jēgas viņam zvanīt," viņa ļoti lēni, aizbildnieciskā tonī iesāk man skaidrot, "jo viņš *nav pieejams*."

Ar mani notiek kaut kas savāds. Es arvien asāk uztveru apkārtējos trokšņus. Mana elpa kļūst arvien straujāka un straujāka. Es vairs īsti nekontrolēju sevi.

"Nu, ir taču jābūt kādam," es bilstu, sperdama soli uz priekšu. "Vai ne? Visā šajā kompānijā ir jābūt kādam. Tad, lūdzu, atrodi man šo cilvēku. Tūlīt. Jo man ir problēma, un Ašers to nav atrisinājis, un izskatās, ka neviens to nespēj atrisināt, un es vairs neredzu nekam jēgu. Es. Neredzu. Jēgu. Mani vairs neinteresē sekss, vai saproti?" Mana balss kļūst arvien spalgāka. "Tas nav normāli, vai ne? Pārstāt interesēties par seksu? Man ir trīsdesmit trīs gadi!"

Rūbija plati iepleš acis, un es jau gara acīm redzu, kā viņa vēlāk ar dzēriena glāzi rokā, atstāsta šo sarunu draudzenēm, bet man ir vienalga. Man ir vienalga.

"L-l-l-labi," viņa novelk. "Raudzīšos, ko varu darīt lietas labā."

Viņa kaut ko steidzīgi raksta datorā, tad apstājas, un es saprotu, ka viņa datora ekrānā ierauga kādu jaunu informāciju. Tad viņa beidzot paceļ skatienu un ledaini uzsmaida man.

"Kāds tūlīt būs klāt, lai aprunātos ar tevi. Vai gribi apsēsties?"

Man reibst galva, es apsēžos tuvējā dīvānā, ko rotā oranža un zaļa retro apdruka. Uz kafijas galdiņa stāv bļoda ar vegāniskām uzkodām, vairāki tehnoloģiju žurnāli un jauna zīmola filtrēts ūdens eko papīra pakā. Atceros, ka sēdēju šeit pirms darba intervijas. Atkal un atkal pārbaudīdama, vai viss kārtībā ar apģērbu. Prātā pārcilādama visus iespējamos iemeslus, kādēļ būtu patiesi priecīga pievienoties tik aizraujošai, dinamiskai komandai.